

Γιατί να μην ανταποδώσουμε την αδικία;

[/ Γνώμες](#)

- Γράφει ο π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Είναι ανθρώπινο να θέλεις να πάθει ο άλλος ό,τι εσύ έπαθες από εκείνον. Να θέλεις, δηλαδή, να εκπληρωθεί το αίσθημα της δικαιοσύνης. Από τη συμπεριφορά του πόνεσες, ταραχτήκες, αναστατώθηκες. Γιατί αυτός να μην πάθει τα ίδια, για να καταλάβει, άλλωστε, το λάθος του και να διορθωθεί;

Η αντίληψη αυτή έχει λογική. Όχι, όμως, τη λογική του Ευαγγελίου. Ο Χριστός ευεργέτησε τους σταυρωτές Του, οι άγιοι προσεύχονταν για τους διώκτες τους. «Λαέ μου τι σου έδωσα και τι μου ανταπέδωσες;». Έτσι, η επιλογή για τη λογική που θα εφαρμόσουμε στο θέμα της αδικίας, είναι δική μας.

Στο Γεροντικό, που είναι το «εφαρμοσμένο Ευαγγέλιο», η πρακτική της θεωρίας, αναφέρεται για «ένα χριστιανό που έτυχε να αδικηθεί από κάποιον και πήγε στον Αββά Σισώη και του λέει:

Πάτερ, ο τάδε αδελφός με αδίκησε και ο λογισμός μου με βασανίζει να τον εκδικηθώ.

Όχι, τέκνο, άρχισε να τον συμβουλεύει ο Όσιος. Άφησε την εκδίκηση στα χέρια του

Θεού.

Δεν θα ησυχάσω, αν δεν τον κάνω να πονέσει, όπως πόνεσα και εγώ, εξακολουθούσε να λέγει συνεπαρμένος από το πάθος του ο νέος.

Αφού δεν έπαιρνε από λόγια, ο Όσιος τον φώναξε να κάνουν προσευχή μαζί, για να τον φωτίσει ο Θεός να καταλάβει ποιο ήταν το ψυχικό του συμφέρον. Και γονάτισαν ο ένας δίπλα στον άλλον και ο Αββάς Σισώης, σηκώνοντας τα χέρια προς τον ουρανό, είπε αυτή την προσευχή:

“Κύριε και Θεέ μας, εμείς τα παιδιά Σου Σου δηλώνουμε σήμερα με τις πράξεις μας, ότι δεν έχουμε πια ανάγκη να έχεις Συ τη φροντίδα μας, γιατί εμάθαμε μόνοι να φροντίζουμε για τον εαυτό μας και αυτοπροσώπως να εκδικούμεθα για λογαριασμό μας”.

Ταράχτηκε ο αδελφός ακούγοντας τα λόγια της προσευχής, έστω και αν ήσαν απολύτως σύμφωνα με την ψυχική του κατάσταση. Συγχώρεσέ με, πάτερ, είπε μετανοημένος στον άγιο γέροντα. Δεν επιθυμώ πια να εκδικηθώ τον αδελφό μου»[1].

Είναι σημαντικό να βρούμε άνθρωπο που θα μας βοηθήσει να εφαρμόσουμε το Ευαγγέλιο, να μας φωτίσει τον νουν, να μας δώσει «χέρι βοήθειας», όταν ο λογισμός σκοτίζει τον νουν και αποπροσανατολίζει την πορεία μας ως χριστιανών.

Γιατί, άλλο είναι να αναγνωρίζουμε την αδυναμία μας να εφαρμόσουμε αυτό που ως τέκνα Θεού καλούμαστε να κάνουμε, και άλλο είναι να δικαιολογούμε την αδυναμία και την πτώση μας. Στο πρώτο υπάρχει ελπίδα, που στηρίζεται στην ταπεινή αποδοχή, στο δεύτερο οδεύουμε στην απώλεια, στηριζόμενοι στην αυτάρκειά μας.

[1] Ηγουμένης Θεοδώρας Χαμπάκη, Γεροντικό, εκδ. Λυδία, Θεσσαλονίκη 1993, σ.σ. 40-41

Πηγή: pemptousia.gr